

synes Arbejdsløshedsinspektøren ogsaa at være klar over, at dette er et Forhold, som man meget vel kunde forandre.

Naar det dernæst bliver nævnet, at der naturligvis forelaa enkelte Tilfælde, hvor der havde fundet ligefremme Defraudationer Sted, saa er det klart nok, at noget saadant overhovedet ikke vil kunne undgaas, og ingen Mennesker vil falde paa, at sporadiske Tilfælde af denne Art skulde lægges Arbejderne som saadanne til Last og endnu mindre Arbejdernes Førere. Det er aldeles klart, og det behøver jeg ikke nærmere at pointere. Men der foreligger Tilfælde af en anden Art; jeg sigter herved til det Tilfælde, som har foreligget nede ved Havnen. Jeg staar her med en Liste over 80 eller 81 Arbejdere, oven i Købet Elitearbejdere, som har arbejdet under D. F. D. S. Man fik Mistanke om, at der her var noget galt fat. Selskabet undersøgte selvstændig Sagen og gjorde Anmeldelse derom, og denne Anmeldelse faldt naturligvis som en Bombe i Arbejdsløshedsinspektoratet, der ikke havde nogen Forestilling om det skete. Senere er det kommet offentlig frem, at der er indledet Politiundersøgelse paa Inspektoratets Foranstaltning mod 14—16 af dem, men jeg maa desværre bedrøve med, at det ser meget ud til, at det rammer dem allesammen. De har lidt af en højst beklagelig Mangel paa Opfattelse af, hvorledes man kunde bære sig ad. De har arbejdet hver anden Dag og hver tredje Dag, arbejdet 2 Dage og 3 Dage og faaet Løn for Arbejdet, men samtidig hævet Arbejdsløshedsunderstøttelse for hele Perioden. Dette er et Forhold, som — det kan ikke omstrideres — er saa uheldigt, som det overhovedet kan være. Og det er saa meget mere uheldigt, som det drejer sig om en hel Gruppe af Arbejdere, som man altid har været vant til at betragte som Elitearbejdere. Med den højttærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse en lille Bemærkning af den Mand, som paa Det forenede Damskibs-selskabs Vegne undersøgte Sagen. Han havde en Samtale med en af Havnearbejdernes tidligere Tillidsmænd, og denne erklærede, at det var ganske rigtigt, at mange af Arbejderne havde gjort sig skyldige i det, Arbejdsløshedsinspektoratet har konstateret overfor de nævnte 16—18 Mand. Disse 16—18 Mand havde nemlig Navne af ret sjælden Art, saa det var hurtigere at konstatere Sammenhængen for deres Vedkommende. Den nævnte Mand var imidlertid af den Anskuelse, at det var

ganske lovligt at hæve fuld Arbejdsløshedsunderstøttelse, naar Arbejderne ikke havde en Dagfortjeneste af 10 Kr., ligesom han udtalte, at det var ganske lovligt at hæve Arbejdsløshedsunderstøttelse, hvor der ikke arbejdes hele Dagen, for saa vidt der ikke paa en Del af Dagen er tjent 10 Kr. Dette var den almindelige Opfattelse hos hans Kammerater. Tilvisse vil man være nogenlunde paa det rene med, at denne almindelige Opfattelse i høj Grad trænger til at korrigeres. I og for sig udtaler jeg en Beklagelse over, at det skal være nødvendigt at gaa til Kriminalretten med en Sag af denne Art, men ærede Medlemmer vil alle forstaa, det er nødvendigt, naar en hel Gruppe af Elitearbejdere bliver grebet af en Tankegang, der er i den Grad skæv og umulig. Det er visselig ikke sporadiske Tilfælde eller noget, man kan tage ganske let paa, og det viser, at der i Virkeligheden paa visse Omraader — jeg siger ikke blandt Arbejderne i det hele taget, det falder mig ikke ind, og jeg tror det ikke —, men der er paa visse Omraader kommet en vis Raadenskab i Tankegangen, som trænger til at udryddes.

For øvrigt er jeg i Besiddelse af et Materiale, som selv Ordføreren for det socialdemokratiske Parti vil finde er saa overvældende, at man ikke kan tale om ganske sporadiske Tilfælde af Arbejdsvægring. Det Tilfælde, jeg har nævnt, er altsaa af særlig Art, og andre Tilfælde af den Art kommer jeg overhovedet ikke ind paa. Men, som sagt, Materialet er i Virkeligheden ganske overvældende, og det vilde være endnu mere overvældende, hvis Forholdet ikke var det, som jeg hævdede ved Sagens Behandling forrige Gang, at Arbejdsgiverne meget nødig gør Anmeldelse, fordi de risikerer at blive boykottede af Arbejderne. Dertil svarede Ordføreren for det radikale Parti, at han var fuldstændig paa det rene med, at Arbejdsgiverne havde den Opfattelse, men det var en Opfattelse, som var fuldstændig forkert. Jeg skal i den Anledning med den højttærede Formands Tilladelse oplæse et Brev, hvis Original jeg skal stille til Indenrigsministerens Disposition. Det er et Brev af 29. September 1918 fra Murarbejdsmændenes Fagforening af 1895 i Odense til en Arbejdsgiver, og det lyder saaledes: „Paa Grund af de stadige Besværinger fra Dem til Arbejdsløshedsinspektoratet, hvorved vores Medlemmer idømmes Karantæne.“ Ja, her staar Punktum i Skrivelsen. „Efter at vi in-